

Nr. 133. Landstingets Forhandlinger. 57de Møde. Ordentlig Samling, 1870—71. 2105

1ste Ved. af Lovf. om Fæsteg. Overg. staa i det Forhold til den oprindelige Forpagter, naaget det ikke er givet, at den Forpagter, hvis Efterfølgere de ere, ikke allerede i en riml Tid har været i Besiddelse af Forpagtningen. — Der er i denne Paragraf saavel som i den næste henlagt Afgjørelser til Indenrigsministeriet, som jeg paa dettes Vegne tror at maatte ønske det fritaget for, dels fordi disse Afgjørelser i og for sig indeholde saadanne Vanffeligheder, som Lovgivningen ikke har troet at kunne løse, og dels fordi jeg mener, at det ikke er rigtigt i Spørgsmaal, der kunne have en saa væsentlig Indflydelse paa de Privates Ret, der staa overfor hinanden, at lade Afgjørelsen bero paa et administrativt Ekjon. En Afgjørelse af disse Spørgsmaal er selvfølgelig nødvendig, men jeg tror, man maa kunne finde en anden og mere betryggende Maade at løse dem paa. — I § 7 har den ærede Forslagsstiller rettet sit Blik paa det, der ganske vist maa være Hovedendemaålet for enhver Lovgivning i den her foreliggende Retning, nemlig Jordens endelige Frigjørelse, et Formaal, som man ganske vist ikke bør tabe af Sigte, men som jeg ligesaa uforbeholdent skal erklære efter min Formening ikke i dette Tilfælde er det første Spørgsmaal. Det har for mig ikke nogen afgjøvende Betydning, om denne Frigjørelse sker noget tidligere eller senere, men jeg ser dog ikke, hvorfor det ærede Medlem, naar han vil tillægge Fæsterne Frihed for Fæstetvang, da ikke ogsaa vil tilstaa deres Efterladte samme. — Bestemmelsen i § 8 forekommer mig at være urimelig haard mod Godseieren. Jeg kan ikke se nogen absolut Nødvendighed for, at Godseieren skal være tvungen til inden et Aar efter Lovens Vedtagelse med Bestemthed at fremsætte de Planer, som han muligens først om meget lang Tid vil kunne se sig istand til at virkeliggjøre. En Begrændsning af Tiden for disse Planers Fremkomst anser jeg ganske vist for at være nyttig, men jeg tror, at Lovforlaget her gaar videre, end Henfigtsmæssighed eller Nødvendig-

hed fordrer. — Et Punkt, som den ærede Forslagsstiller har ladet være at være ved, skøndt det er et af de væsentligste, er Prioritetsforholdene, thi det er aabenbart, at den Bestemmelse, der indeholdes i § 9, ikke paa nogen Maade er tilstrækkelig til at løse de Vanffeligheder, der kunne reise sig af dette Forhold, og forsaavidt man derfor overhovedet maatte komme til det Resultat, at ville fremme dette Lovforslag, forekommer det mig at maatte være en Opgave ogsaa at søge at komme til en Løsning af dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at det ikke lægger Hindringer iboien for Udførelsen af selve Lovens Tanke.

Skøndt jeg altsaa ligeoverfor dette Lovforslag maa forbeholde Regjeringen fuld Frihed til at bestemme sig paa et senere Stadium, kan jeg ikke Andet end anbefale det høje Thing at lade det gaa videre. Jeg anser det i og for sig for ganske nyttigt, at ogsaa denne Betragtning af Spørgsmaalet om Tvang kan komme til at ligge for og komme til at ligge for med Alvor, saa at det bliver bragt ind med som et Moment i Diskussionen, og jeg vilde sætte særdeles Pris paa, om dette Lovforslag maatte give Anledning til et positivt Indlæg, ogsaa fra dette Things Side, et Indlæg, der i ganske væsentlig Grad vilde bidrage til at klare Situationen og hjælpe ud over dens Vanffeligheder.

Fischer: Der var et Spørgsmaal, som den høitærede Minister berørte i Begyndelsen af sit Foredrag, og til hvilket han tilbøds ogsaa kom tilbage henimod sit Foredrags Slutning, hvorved jeg skal hvæle et Dieblis, nemlig det Spørgsmaal, hvilken Udsigt der maatte være til, at det af mig indbragte Lovforslag lader sig gennemføre. Jeg skal i saa Henseende gjøre den uforbeholdne Tilstaaelse, at jeg mindre har haft mit Blik rettet derpaa og mindre har søgt nogen Sikkerhed i denne Retning, end jeg har lagt Vægt paa at tilvejebringe et Forslag, der kunde afgive et vir-